

Znak sprawy:
SK-FN.3120.5.7.2012

PISEMNA INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRAWA PODATKOWEGO

Burmistrz Miasta Czeladź na podstawie art. 14j §1 i §3, art. 14b, art.14c, art. 14k §1, art. 14i §1 i §3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja Podatkowa (tekst jednolity: Dz.U. Z 2012r., Poz. 749),

postanawia:

- *uznać za prawidłowe stanowisko wnioskodawcy - [redacted] reprezentowana przez radcę prawnego [redacted] przedstawione we wniosku z dnia 21 grudnia 2012 r. (data wpływu do tut. Urzędu 27 grudnia 2012 r.) uzupełnionym pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. (data wpływu do tut. Urzędu 1 lutego 2013 r.) o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od nieruchomości w zakresie opodatkowania urządzenia suwnicy znajdującej się w budynku,*
- *uznać, iż urządzenie suwnicy znajdującej się wewnątrz budynku (hali remontowej) oraz podtorze, po którym urządzenie suwnicy się porusza nie stanowią budowli w rozumieniu przepisów o podatkach i opłatach lokalnych oraz nie stanowi oddzielnej podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości.*

UZASADNIENIE

W dniu 27 grudnia 2012 r. został złożony do Burmistrza Miasta Czeladź wniosek z dnia 21 grudnia 2012 r. – uzupełniony pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. (data wpływu do tut. Urzędu 01 lutego 2013 r.) – o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości (urządzenia) suwnicy znajdującej się w budynku (hali remontowej).

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Suwnica została zamontowana wewnątrz hali remontowej. Suwnica składa się jedynie z części technicznej. Suwnica porusza się po podtorzu, które jest posadowione na słupach konstrukcyjnych hali. Słupy stalowe stanowią niezbędny element konstrukcyjny hali. Suwnica nie posiada wyodrębnionych fundamentów, nie jest trwale związana z gruntem. Zasilanie suwnicy następuje poprzez instalację elektryczną hali.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie.

Czy suwnica znajdująca się wewnątrz budynku (hali remontowej) i będąca jej integralnym elementem stanowi przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości mieszczący się w

zakresie określonym w art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. [tj. czy stanowi przedmiot opodatkowania]

Czy suwnica może być uznana za budowlę jako urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego.

Spółka podniosła, że suwnica nie została wyraźnie wymieniona w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego oraz że jest pozbawiona cech zbliżonych do budowli wymienionych w tym przepisie.

Następnie wskazała, iż suwnica nie może zostać uznana za urządzenie budowlane budynku hali ponieważ bez suwnicy możliwe byłoby korzystanie z obiektu budowlanego (hala) oraz mogą zostać zastąpione innymi urządzeniami o podobnym przeznaczeniu (na tych samych fundamentach).

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

Na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatkiem od nieruchomości podlegają: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. (art. 2 ust. 1 ww. ustawy). Oczywiście jest, iż suwnica nie stanowi gruntu. W świetle definicji budynku zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, przez który ustawa rozumie obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach, w sposób jednoznaczny można wyeliminować pojęcie suwnicy również z tego zakresu.

Co zaś tyczy się budowli, zgodnie z art. 1a pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przez budowlę należy rozumieć;

1. obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także
2. urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem;

Rozpatrując treść norm prawnych w postępowaniu podatkowym należy w pierwszej kolejności mieć na uwadze przepisy norm prawa podatkowego – konkretnie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Przepisy prawa budowlanego mają uzupełniać i wyjaśniać definicje ustawowe zawarte w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, nie stanowią one zatem samodzielnej podstawy norm podatkowych, odesłanie do nich ma jedynie charakter posiłkowy (mimo, że jak stwierdza wnioskodawca odsyła do nich wprost).

Przechodząc na grunt ustawy Prawo budowlane, należy koniecznie uwzględnić definicję zawartą w art. 3 ust. 3, wedle której przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową;

Jednocześnie na co zwrócił wyraźnie uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 19.11.2012 r. (I SA/Gl 475/12), o ile jednak dla potrzeb prawa budowlanego możliwe jest dla określenia, czy dany obiekt jest budowlą, odwołanie się do analogii z ustawy, o tyle dla potrzeb prawa daninowego, które winno określać przedmiot opodatkowania w ustawie (art.

217 w zw. z art. 84 i art. 2 Konstytucji RP), za budowlę jako przedmiot opodatkowania można uznać jedynie taki obiekt budowlany, który *expressis verbis* został w tej definicji (lub w innych przepisach ustawy czy załącznikach do niej) wymieniony jako budowla (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r., P 33/09).

Zaprezentowane powyżej stanowisko stanowi kontynuację potwierdzonej linii orzeczniczej polskich sądów, nakazującej opodatkowanie przedmiotów z zgodzie z zasadą określoności przedmiotu opodatkowania – zgodnie z art. 217 Konstytucji RP. Poglądy takie wyraził Trybunał Konstytucyjny w cytowanym powyżej wyroku oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 maja 2010 r. (II FSK 2049/2009), czy Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 października 2009 r. (II FSK 635/2008), w którym stwierdził, iż: „*budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 punkt 2 u.o.p.l. Są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały przykładowe wymienione w art. 3 punkt 3 Prawa budowlanego oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich. Opodatkowanie rzeczy, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 punkt 3 Prawa budowlanego, a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez ustawodawcę, narusza zasadę określoności i zasadę ustawowego określenia przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikających z art. 2 i 217 Konstytucji.*”.

Zapadające wyroki dotyczące różnorodnych obiektów budowlanych. Przykładowo wyrok WSA w Opolu z 1.9.2011 r. [I SA/Op 4/11, wyrok nieprawomocny.] dotyczy opodatkowania obiektów elektrowni konwencjonalnej. Zdaniem sądu, wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 3 PrBud wskazujące, które obiekty należy zaliczyć do budowli, wprawdzie nie stanowi katalogu zamkniętego, ale na jego podstawie na pewno można stwierdzić, które obiekty ustawodawca zaliczył do budowli. Jednocześnie sąd ten stwierdził, że opodatkowanie rzeczy, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 pkt 3 PrBud, a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez ustawodawcę, naruszałoby zasadę określoności i zasadę ustawowego określania przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikające z art. 2 i 217 Konstytucji. W pewnym sensie podziela koncepcję wyczerpującego charakteru wyliczenia z art. 3 pkt 3 PrBud. Zbliżone poglądy sądy prezentują także w kontekście opodatkowania koksowni [Wyroki WSA w Gliwicach z 15.7.2010 r. (I SA/Gl 323/10, I SA/Gl 321/10, 322/10).] czy stacji bazowych telefonii komórkowej [WSA w Lublinie z 30.5.2008 r I SA/Lu 174/08].

Z uwagi na zasadę określoności podatku oraz zakaz stosowania wykładni rozszerzającej, można zgodzić się z twierdzeniem, iż suwnica stanowiąca całość techniczno-użytkową nie wypełnia kryteriów budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, nie prowadzi to jednak w prostej konsekwencji do uznania, iż hipoteza normy art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego nie obejmuje swym zakresem przedmiotowej suwnicy, tyle tylko iż definicja obejmuje swym zakresem jedynie jej część budowlaną urządzenia oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia.

Ustawa Prawo budowlane w art. 3 ust. 3 *in fine* wyraźnie wskazuje, że budowlami są: „*części budowlane urządzeń technicznych i fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.*”.

Do takich wniosków uprawnia nie tylko sama wykładnia językowa, ale także przywołana powyżej zasada określoności danin publicznoprawnych (na którą powołuje się zresztą sama strona we wniosku o wydanie interpretacji podatkowej, z powołaniem się na wyrok NSA z 7.10.2009 r. (II FSK 635/2008).

Do identycznych konkluzji doszedł w swym wyroku z dnia 19.11.2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (I SA/Gl 475/12), wręcz można mówić o kształtowaniu się linii orzeczniczej, zgodnie z którą opodatkowaniu podlegają nie całe urządzenia techniczne, ale tylko ich części budowlane. [patrz. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 15.07.2010 r. (I

SA/GI 323/10), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie z dnia 07.11.2007 r. (I SA/Sz 171/07)].

W rozpatrywanym stanie faktycznym, przyjmując bez dalszych zastrzeżeń opis przedstawiony przez stronę, przyjęc należy iż urządzenie suwnicy nie posiada fundamentów, jednocześnie jednak posiada – podtorze, posadowione na słupach konstrukcyjnych hali, po którym porusza się suwnica. Kwestia opodatkowania suwnicy podatkiem od nieruchomości sprowadza się w istocie do sposobu w jaki zostanie zakwalifikowane podtorze – tj. tor jezdny suwnicy.

Pewną wskazówkę stanowić może tu treść Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie Klasyfikacji Środków Trwałych (KŚT) – tekst jednolity (Dz.U. Z 2010r., Nr 242, poz.1622). Zgodnie z przyjętymi zasadami podziału środków trwałych podtorze należy zakwalifikować do grupy 6 – Urządzenia techniczne, podgrupy 64 – Dźwigi i przenośniki, rodzaju 648 - Tory, towarowe kolejki linowe i dźwignice linowe.

Do tej samej podgrupy zakwalifikowano m.in.: Dźwigi osobowe i towarowe (rodzaj – 640), Żurawie (dźwigi przeladunkowe) (rodzaj – 642), Suwnice i wsadzarki (rodzaj – 646).

Przemawia to jednoznacznie za uznaniem podtorza – toru jezdny suwnicy również za urządzenie techniczne.

W konkluzji powyższych wywodów, budowlą nie jest suwnica jako całość techniczno-użytkowa (art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego), ale jej część budowlana oraz fundamenty (art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego) i tylko te elementy podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, a skoro prawodawca uznał za budowle tylko części budowlane urządzeń technicznych, to oczywiście budowli nie będą stanowić same urządzenia techniczne.

Cytując treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 lipca 2010 r. (I SA/GI 323/10): „Gdyby ustawodawca chciał, aby urządzenia techniczne (...), były uważane za budowle (obiekt budowlany), wówczas nie definiowałby jako budowli (obiektów budowlanych) ich części budowlanych. Innymi słowy dla celów podatkowych budowla nie musi stanowić całości użytkowej, gdyż zgodnie z art. 3 pkt 3 u.p.b., do którego odsyła ustawa podatkowa budowlą (obiektem budowlanym) mogą być także same części budowlane urządzeń technicznych.”

W treści tegoż samego wyroku znalazło się także stwierdzenie, iż: „Nie ulega też wątpliwości, że ustawodawca odmiennie potraktował urządzenia techniczne bez budowlanej części urządzeń technicznych posiadających taką część. Pierwsze z tych urządzeń zakwalifikowane zostały jako budowle, w odniesieniu do drugich uznano natomiast, że budowlą jest część budowlana urządzenia techniczne.”

Rozważając drugą część definicji składającej się na definicję budowli na gruncie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, mianowicie art. 1a ust. 1 pkt. 2 nakazujący za budowlę traktować ponadto urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, z uwzględnieniem art. 3 ust. 9 Prawa budowlanego, wedle którego przez urządzenie budowlane - należy rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Co podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 19.11.2012 r. (I SA/GI 475/12) definicja skonstruowana jest w ten sposób, że z szerszego pojęcia „urządzenia techniczne”, poprzez wskazanie dodatkowych kryteriów, wyodrębniono podzbiór będący „urządzeniami budowlanymi”.

Zgodnie z przyjętą zasadą określoności podatku należy uznać, iż suwnica nie posiada cech wspólnych z przykładami wymienionymi w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego. Nadto urządzenia te są

odmienne zarówno pod względem rodzaju, konstrukcji, jak i przeznaczenia od przedmiotów przykładowo wymienionych w art. 3 pkt 9 Prawa Budowlanego (przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki).

Przyjmując założenie, iż podtorze stanowi jego podstawę, zapobiegającą jedynie niestabilności samego urządzenia suwnicy, należy odmówić suwnicy stanowiącej urządzenie techniczne, cech budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt. 2 zdanie drugie w związku z art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego.

Na uwagę zasługuje wyrok WSA w Białymstoku z dnia 5.5.2010 r. (I SA/Bk 17/10), w którym stwierdzono, odnosząc się do próby zakwalifikowania części „niebudowlanych” elektrowni jako urządzeń budowlanych w rozumieniu art. 3 pkt 9 PrBud, że te urządzenia techniczne nie mają nic wspólnego z zapewnieniem możliwości użytkowania budowli, na których są umieszczone zgodnie z ich przeznaczeniem. To właśnie części budowlane elektrowni wiatrowych – fundament i maszt służą funkcjonowaniu tych urządzeń, które mają w tym przypadku rolę dominującą. W istocie to one są głównym urządzeniem, w którym dla prawidłowego funkcjonowania niezbędna jest odpowiednia konstrukcja wieży, masztu i innych obiektów budowlanych.

Tezę powyższego wyroku można z bez większych trudności przenieść na grunt rozważań, których przedmiotem jest suwnica.

W konsekwencji należy stwierdzić, iż konkretny obiekt budowlany dla celów podatku od nieruchomości nie może być jednocześnie częścią budynku (a także instalacją czy urządzeniem technicznym, związanym z budynkami) i budowlą bądź jej częścią (a także instalacją czy urządzeniem technicznym, związanym z budowlą), (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 marca 2012 r. sygn. Akt II FSK 1822/10).

Jednocześnie skoro intencją ustawodawcy (wyrażona w art. 3 ust. 3 Prawa budowlanego), było objęcie podatkiem jedynie części budowlanych oraz fundamentów pod urządzenie suwnicy, to próba zakwalifikowania samego urządzenia technicznego jako budowli na mocy art. 3 ust. 9 Prawa budowlanego i w konsekwencji objęcie ich podatkiem stanowiłoby naruszenie prawa.

Odnosząc się do drugiej z postawionych przez stronę kwestii, czy suwnica jest urządzeniem budowlanym (a w dalszej konsekwencji czy stanowi budowlę), należy przyjąć stanowisko, iż działając w przekonaniu co do racjonalności ustawodawcy, który w art. 3 ust 3 Prawa budowlanego do budowli zakwalifikował części budowlane oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, nie może ich jednocześnie zakwalifikować do urządzeń budowlanych na podstawie art. 3 ust. 9 Prawa budowlanego.

Jedynie na potwierdzenie powyższych rozważań można przytoczyć opis stanu prawnego zaprezentowanego we wniosku i w uzupełniającym go piśmie wnioskodawcy z dnia 30.01.2013 r., wedle którego suwnica nie posiada wyodrębnionych fundamentów, porusza się pod podtorzu, które jest posadowione na słupach konstrukcyjnych hali i nie jest trwale związana z gruntem. Zaś bez suwnicy (rozumianej przez wnioskodawcę jako całość techniczno-użytkowa) nadal możliwe byłoby korzystanie z obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Co więcej, funkcja suwnicy mogłaby być realizowana z wykorzystaniem innych urządzeń o podobnym przeznaczeniu jak np. podnośnik przenośny, dźwig samobieżny etc.”.

Należy zauważyć, iż kwestia opodatkowania suwnicy była przedmiotem pisemnej indywidualnej wydania interpretacji podatkowej nr SK-FN.3120.5.11.2011 z dnia 21.03.2012 r. wydanej przez Burmistrza Miasta Czeladź jednakże, co zauważyła sama strona we wniosku z dnia 21.12.2012 r., dotyczył on odmiennego stanu faktycznego.

W świetle powyższego, nie zachodzi konieczność uchylenia uprzednio wydanej indywidualnej interpretacji podatkowej.

Podsumowując, budowli nie stanowi zarówno samo urządzenie suwnicy ani podtorze, po którym suwnica się porusza (taki wniosek wypływa z subsumpcji normy prawnej art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego), w konsekwencji nie stanowią one podstawy opodatkowania zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Mając na uwadze powyższe, tutejszy Organ uznaje stanowisko Wnioskodawcy w sprawie za prawidłowe i postanawia jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia w przedstawionym stanie faktycznym.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Burmistrz Miasta Czeladź, ul. Katowicka 45, 41-250 Czeladź.

Otrzymują:

1. [REDACTED]

2. a/a

BURMISTRZ
[Signature]
mgr Teresa Kosmala

[REDACTED]
68.2045
RADCA PRAWNY
K.2796

URZĄD MIASTA CZELADZ
Wpł U n. 02. 2013
Lp. 1482 SK-BF
Połączenie załączników
Podpis

h. B...
[Signature]

Bytom, dnia 30.01.2013.

Burmistrz Miasta Czeladź
ul. Katowicka 45
41 – 250 Czeladź

Znak sprawy: SK – FN.3120.5.7.2012

Wnioskodawca:

[Redacted]

zastępowany przez radcę prawnego [Redacted]

[Redacted]

Odpowiedź na wezwanie z dnia 18.01.2013.

W imieniu Wnioskodawcy – pełnomocnictwo w aktach sprawy – w odpowiedzi na wezwanie z dnia 18.01.2013. wskazuję, co następuje:

1. Suwnica będąca przedmiotem wniosku składa się wyłącznie z części technicznej. Suwnica porusza się po podtorzu, które jest posadowione na słupach konstrukcyjnych hali. Wartość podtorza wynosi [Redacted] zł netto.
2. Słupy stalowe stanowią niezbędny element konstrukcyjny hali. Ze względu na ich dużą nośność oraz układ konstrukcyjny hali było możliwe zamontowanie suwnicy w oparciu o przedmiotowe słupy.

W załączeniu składam pisma spółki jak i mgr inż. [Redacted] dotyczące powyższych kwestii.

Rozdzielnik:

1x adresat
1x a/a

RADCA PRAWNY

[Signature]
[Redacted]

[REDACTED]

URZĄD MIASTA CZELADŹ
14995
Wpl. 27. 12. 2012
L.dz.
Ilość załączników
Podpis

SK-FN

Bytom, dnia 21.12.2012.

Burmistrz Miasta Czeladź
ul. Katowicka 45
41 – 250 Czeladź

SK-FN. 3120. 5. 7. (2012)

Wnioskodawca:

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
zastępowany przez radcę prawnego [REDACTED]
adres do doręczeń:
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego

W imieniu Wnioskodawcy – pełnomocnictwo w załączeniu – działając na podstawie art. 14j ust. 1 ustawy Ordynacja Podatkowa wnoszę o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości urządzenia w postaci suwnicy. *In concreto* wnioskodawca wnosi o stwierdzenie, czy suwnica znajdująca się wewnątrz budynku (hali remontowej) i będąca jej integralnym elementem stanowi przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości mieszczący się w zakresie określonym w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

1. Stanowisko wnioskodawcy

W ocenie wnioskodawcy przedmiotowa suwnica stanowi ruchomość i **nie mieści się w zakresie pojęciowym definicji budowli, ani tym bardziej gruntu i budynku określonych w art. 1a ust. 1 w/w ustawy**, a zatem nie stanowi przedmiotu opodatkowania.

2. Przedstawienie stanu faktycznego.

Przedmiotowa suwnica została zamontowana wewnątrz hali remontowej oddanej do użytku w 2012 roku. Jej wartość wynosi ██████████ zł netto. Suwnica usadowiona jest na słupach stalowych stanowiących konstrukcję hali, nie posiada wyodrębnionych fundamentów, nie jest trwale związana z gruntem. Zasilanie suwnicy następuje poprzez instalację elektryczną hali. W załączeniu składamy rzut hali wraz suwnicą.

3. Oświadczenie zgodnie z art. 14 b ust. 4 ordynacji podatkowej

W imieniu wnioskodawcy oświadczam, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta, co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej, z tym zastrzeżeniem, że wnioskodawca składał już wniosek o wydanie interpretacji w nin. sprawie – w dacie 02.12.2011. Postępowanie w sprawie interpretacji zakończyło się wydaniem przez tut. organ pisemnej interpretacji z dnia 23.01.2012. (sygn. akt. SK-FN.3120.5.11.2011.) podtrzymanej następnie w dniu 21.03.2012. – w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Należy jednakże zważyć, że po pierwsze przedmiotowy wniosek zawierał odmienne od obecnie prezentowanego uzasadnienie prawne stanowiska wnioskodawcy, po drugie zaś w obecnym stanie prawnym istnieje możliwość wielokrotnego występowania z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji. Tak stwierdził **Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 03.02.2012. (sygnatura akt: II FSK 1250/10):** *Orzecznictwo sądów stało się przesłanką do formułowania oceny poprawności funkcjonujących w obrocie prawnym interpretacji, także interpretacji indywidualnych. Skoro więc organ wydający interpretacje indywidualne może w ramach działania ex officio zmienić wydaną już uprzednio interpretację z racji stwierdzenia jej wadliwości w świetle orzecznictwa sądowego, to tym bardziej ma obowiązek dokonywać analizy tego orzecznictwa w postępowaniu zmierzającym do wydania takiej interpretacji, a zwłaszcza w przypadku, gdy na takowe orzecznictwo powołuje się osoba składająca wniosek o jej wydanie.*

4. Uzasadnienie stanowiska wnioskodawcy.

Uzasadnienie stanowiska wnioskodawcy nie może być dokonane w oderwaniu od argumentacji i analizy zagadnienia prawnego przeprowadzonej przez tut. organ w przywołanej interpretacji. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych wymienia w art. 2 ust. 1 trzy zasadnicze przedmioty opodatkowania:

- a. grunty,
- b. budynki lub ich części,
- c. budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Całkowicie poza sporem pozostaje ocena, że przedmiotowa suwnica nie stanowi gruntu. W ocenie wnioskodawcy oraz tut. organu suwnica nie stanowi również budynku, ani jego części, co wynika z definicji budynku zawartej w art. 1a ust. 1 pkt. 1 w/w ustawy, zgodnie z którą budynek – jest to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, **który jest trwale związany z gruntem**, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz **posiada fundamenty i dach**. W opisanym w pkt. 2 wniosku stanie faktycznym nie ulega wątpliwości, że suwnica nie jest w żaden sposób trwale związana z gruntem i nie posiada fundamentów, co wyklucza zaliczenie jej do kategorii „budynki lub ich części”.

Praktyczne znaczenie na gruncie nin. interpretacji ma problem czy suwnica może być traktowana, jako budowla. Legalna definicja budowli na gruncie przepisów prawa podatkowego składa się z dwóch zakresów pojęć. Budowlę stanowi:

- a. obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także
- b. urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem

Pierwsze z w/w ujęć budowli zawiera bezpośrednio (wprost) odwołanie do przepisów prawa budowlanego. Zgodnie z art. 3 ust. 3 prawa budowlanego pod pojęciem budowli należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszyny antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Redakcja w/w normy wskazuje, że wyliczenie budowli ma charakter przykładowy. Stosowanie w/w przepisu w praktyce wymaga zatem podejścia dwustopniowego. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy dany obiekt budowlany został wskazany wprost w wyliczeniu zawartym w przepisie art. 3 pkt 3 prawa budowlanego. W dalszej kolejności, w przypadku gdy określone urządzenie nie zostało wprost wskazane w wymienionym przepisie, należy

ustalić, czy mieści się ono w jego zakresie. Kluczowym elementem badania jest określenie stopnia podobieństwa pomiędzy badanym obiektem, a obiektami wymienionymi w wyliczeniu. Tak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w dniu 27 maja 2010 r. (II FSK 2049/2009), który przyjął, że „*zaliczenie konkretnego obiektu do budowli wymaga stwierdzenia, czy został on wymieniony w art. 3 pkt 3 pr.bud., a jeżeli nie, to czy jest on podobny do obiektów w nim wymienionych*”. Podobnie wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2011 r. II FSK 1553/2011: *W rozumieniu zatem art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych budowlami są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały przykładowo wymienione w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich.*

Stosując przedmiotową normę należy mieć na względzie wymogi konstytucyjnie gwarantowanej zasady określoności przedmiotu opodatkowania – zgodnie z art. 217 Konstytucji RP. Stopień określoności przedmiotu opodatkowania powinien mieć zasadnicze znaczenie dla poszukiwania zakresu pojęcia budowli w sytuacjach niewymienionych wprost w przepisach. Na powyższe zwrócił uwagę Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 7 października 2009 r. (II FSK 635/2008) przyjmując, że „*(...) opodatkowanie rzeczy, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 pkt 3 pr.bud., a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez ustawodawcę, narusza zasadę określoności i zasadę ustawowego określania przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikające z art. 2 i 217 Konstytucji*”. Tym samym Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że „*stacje bazowe telefonii komórkowej nie są budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. w związku z art. 3 pkt 3 pr.bud., gdyż nie zostały w sposób wyraźny wymienione w ostatnim ze wspomnianych przepisów ani nie są podobne do żadnej z wskazanych w tej normie prawnej budowli (...)*”.

W ocenie skarżącego odpowiednie zastosowanie w/w normy tj. art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zw. z art. 2 ust. 1 w/w ustawy oraz art. 3 ust. 3 prawa budowlanego prowadzi jednoznacznie do wniosku, że suwnica nie stanowi budowli jako obiektu budowlanego w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędącego budynkiem lub obiektem małej architektury z uwagi na całkowity brak podobieństwa z obiektami określonymi w przykładowym wyliczeniu z art. 3 ust. 3 prawa budowlanego. Podobieństwo pomiędzy suwnicą (nie połączoną trwale z gruntem), a obiektami budowlanymi wymienionymi przez ustawodawcę **nie występuje ani na płaszczyźnie funkcjonalnej i użytkowej, ani konstrukcyjnej i technicznej.**

Ostatnią zatem kwestią do rozważania jest pytanie, czy suwnica może być uznana za budowlę jako urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, czy też nie.

Ustawodawca ponownie stosuje odwołanie do definicji zawarte w prawie budowlanym („urządzenie budowlane”), wprowadzając jednakże dodatkowo:

- a. kryterium związku z obiektem budowlanym

b. kryterium jego użyteczności dla tego obiektu.

Zatem budowlami, jako urządzeniami budowlanymi będą: *urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki* (def. z prawa budowlanego), ale tylko związane z obiektem budowlanym, które zapewniają możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (dwa dodatkowe kryteria wynikające z ustawy o podatkach lokalnych). W tej mierze należy odnieść się do przykładów będących przedmiotem orzecznictwa sądowego. I tak:

- a. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 20 stycznia 2010 r. (VIII SA/Wa 612/2009, LexPolonica nr 2239832), rozpatrując kwalifikację dystrybutora, przyjął, że *„aby uznać dystrybutor za urządzenie związane z budowlą (zbiornikiem), należy rozpoznać właściwie funkcje (przeznaczenie) tych urządzeń: tylko w przypadku uznania, że zbiornik na stacji paliw spełnia funkcję podstawową przechowywania i dystrybucji paliw płynnych, a dystrybutor paliw jako urządzenie związane ze zbiornikiem umożliwia realizację przynajmniej części z tych funkcji, można uznać dystrybutor za urządzenie związane z obiektem budowlanym (zbiornikiem) zapewniające możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Gdyby zaś przyjąć, że każde z urządzeń (zbiornik i dystrybutor) mają swoje odrębne, podstawowe i integralne funkcje (przeznaczenie): zbiornik funkcję przechowywania paliw, a dystrybutor funkcję dystrybucji i odmierzania paliw oraz wyliczania ceny za pobrane paliwo, to takie ustalenie powinno samo przez się prowadzić do wniosku, że dystrybutor nie jest w rozumieniu przepisów ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych urządzeniem związanym z budowlą (zbiornikiem), a tym samym nie jest urządzeniem budowlanym”*.
- b. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 kwietnia 2010 r. (II FSK 2112/2008, LexPolonica nr 2243380), rozpatrując kwestię kwalifikacji transformatorów, przyjął, że *„transformatory nie stanowią urządzeń budowlanych, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.o.p.l. w związku z art. 3 pkt 9 pr.bud. (...)”*.
- c. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2012 r. II FSK 1397/2010: *„Urządzenia takie jak generator, urządzenie sterujące, transformator, skrzynia biegów, wirnik z łopatom, komputer sterujący nie są częściami budowlanymi elektrowni wiatrowej. Urządzenia te bez uszczerbku dla budowli i bez zmiany całości użytkowej mogą być wymieniane lub zamieniane na inne. Budowlą są zatem jedynie części budowlane elektrowni wiatrowej, jak fundamenty i maszt. W odniesieniu natomiast do pojęcia całości techniczno - użytkowej sąd pierwszej instancji prawidłowo wskazał, że sam związek użytkowy jest niewystarczający do uznania, iż w danym przypadku wszystkie połączone*

elementy niezależnie od ich rodzaju tworzą budowlę. Podobnie sam związek techniczny nie jest wystarczający stwierdzenia, że dany przedmiot jest obiektem budowlanym”.

Na tle powyższych rozważań należy uznać, że suwnica nie stanowi budowli rozumianej jako urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, albowiem **bez suwnicy nadal możliwe byłoby korzystanie z obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.** Suwnica niewątpliwie stanowi urządzenie usprawniające prace wykonywane przez wnioskodawcę, niemniej bez jej umiejscowienia w hali prace te nadal mogłyby być wykonywane – zgodnie z przeznaczeniem budynku. Co więcej, funkcja suwnicy mogłaby być realizowana z wykorzystaniem innych urządzeń o podobnym przeznaczeniu jak n.p. podnośnik przenośny, dźwig samobieżny etc.

Mając na względzie przedstawione argumenty wnioskodawca wnosi i wywodzi jak powyżej.

Załącznik:

- pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej
- dowód uiszczenia opłaty od interpretacji

Rozdzielnik:

- 1x adresat
- 1x a/a

